

компенсацій, закінчуючи позбавленням волі. Дивлячись на вище наведене, доречним було б розглянути методи боротьби з цією проблемою в інших країнах більш детально.

Наприклад, у Швеції керівники повинні так організувати працю, щоб не допускати терору на робочому місці, як вже зазначалося санкції є різноманітними. Це все відбувається через принцип відповідальності роботодавця за дії інших осіб, роботодавець відповідає за насильство, яке було вчинено найманим працівником в тому разі, якщо він не може довести факт свого втручання у спробу скоєння працівником акту насильства.

Соціальні партнери відіграють важливу роль в протидії мобінгу. Дев'ять найбільших банків Бразилії підписали угоду, за якою вони зобов'язуються вести боротьбу з будь-якими актами насильства на підприємствах, здійснювати оцінку проведених профілактичних дій, зокрема завдяки збору статистичних даних про масштаби проблеми, і слідкувати за їх результативністю.

Було б доцільно розглянути методи боротьби з мобінгом безпосередньо в Україні. А саме, зазначити, що у 2019 році до ВРУ було подано законопроект № 10118-1 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо протидії мобінгу», він робив акцент на каральному впливі щодо кривдника. Але після того як ВРУ була ознайомлена з ним, його було відкликано.

Отже, можна зазначити, що в Україні відсутні будь-які спеціалізовані внесення до законодавчих актів, які є направлені на протидію насильству у робочому колективі, не дивлячись на те, що росте тенденція поширення мобінгу серед військовослужбовців, соціальних працівників, органів міністерства охорони здоров'я і навіть поліції. З цього випливає те, що для жертв мобінга майже не існує правового захисту, та компенсаторного механізму. На даний проміжок часу ця проблема залишається відкритою.

Науковий керівник Н. В. Краснова

УДК 343.9:343.226

ЄВГЕНІЙ ЮРІЙОВИЧ ХАРЧЕНКО

Національна академія Національної гвардії України

НАСИЛЬСТВО НАД ЖІНКАМИ - СОЦІАЛЬНА ПРОБЛЕМА

«Не темний парк – найнебезпечніше місце для постраждалих, а їх власний дім». Це написано на сайті Незалежної австрійської асоціації жінок-біженців, яка є інформаційною службою підтримки жінок, які постраждали від насильства.

Насильство відбувається щодня у багатьох місцях, у багатьох країнах світу, публічно, але особливо часто у власній родині в межах власних «чотирьох стінах». Домашнє насильство відноситься до насильства між дорослими людьми, які мають стосунки. Один партнер використовує насильство, щоби контролювати іншого і здійснювати свою перевагу. Ці партнери можуть бути одруженими, або ні. Вони можуть бути гетеро сексуальними чи гомосексуальними, жити разом, або окремо. В Австрії кожна п'ята жінка є жертвою насильства з боку власного партнера, саме тому насильство над жінками називається – гендерним насильством. І кожен рік більше 2 жінок щомісяця бувають вбитими своїми партнерами.

Діти та підлітки також часто зазнають домашнього насильства, прямого чи непрямого. Дослідження показують, що діти у 70 відсотках випадків, коли жінки зазнають насильства з боку власних чоловіків та партнерів, теж потерпають від насильницьких дій. Чим частіше і більш жорстоко зазнають насилля жінки, тим більш серйозним і тяжким є насильство над дітьми. Але навіть якщо діти не зазнають прямого насильства, вони є свідками жорстокого поводження та загроз по відношенню до матері, і це рівнозначно насильству над ними.

Насильство над жінками та дітьми чинять переважно чоловіки. Типових злочинців – насильників немає. На публіці ці люди здаються приязними та турботливими з жінками та дітьми. Зазвичай вони жорстокі лише за закритими дверима. Насильство над жінками та дітьми ніколи не буває помилковим. Це відбувається не тому, що хтось переживає стрес, або занадто багато п'є, або безробітний. Насильство, як за правило, використовується навмисно для того, щоб принизити, контролювати та зробити людину нікчемною. Більшість цих злочинців не бере відповідальності за скоєне, але мають напоготові багато аргументів, виправдань та вибачень. Мало хто готовий визнати свою насильницьку поведінку проблемою, над якою потрібно працювати.

Насильство над жінками не починається з ляпасу або лайки. Воно починається з нерівності в системах управління та владних структурах, тому можна говорити про структурне насильство. Окрім структурного насильства, існує так зване особистісне насильство, яке може зачепити всіх жінок, незалежно від походження, віросповідання, кольору шкіри, сексуальної орієнтації чи соціальних верств: фізичне, психологічне, сексуальне та фінансове насильство. Зазвичай жінки стикаються з усіма формами насильства. Такими формами є: фізичне насильство, психологічне насильство, сексуальне насильство, фінансове/економічне насильство, переслідування або постійне переслідування (психологічний терор) та нові форми насильства, такі як насильство в Інтернеті.

Науковий керівник І. М. Антонян